

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: R. V.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, t.č. ZZC Drahonice, Drahonice u Lubence 41, Podbořany, zastoupeným JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Slezská 36, Praha 2, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**, poštovní schránka 21/OAM, Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.2.2016, č.j. OAM-13/LE-LE05-LE23-PS-2016, ev. č. „X“,

t a k t o :

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11.2.2016, č.j. OAM-13/LE-LE05-LE23-PS-2016, ev. č. „X“, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zák. č. 325/1999 Sb., zákon o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zajišťuje v zařízení pro zajištění cizinců a ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla stanovena doba trvání zajištění do 28.5.2016.

Žalobce ve své žalobě rozporuje závěr správního orgánu, že by mohl svým jednáním představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek v rámci České republiky. Dle žalobce tak není naplněn důvod pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Žalobce zdůraznil, že proti rozhodnutí Policie ČR ze dne 3.4.2015, č.j. KRPS-433940-26/ČJ-2014-010022, kterým mu bylo uloženo správní vyhoštění v trvání 3 let, podal nejen odvolání, ale i správní žalobu ke Krajskému soudu v Praze. Jednání v předmětné věci před soudem se konalo dne 6.1.2016. Téhož dne byl žalobce upozorněn svým právním zástupcem, že standardní doba k vyhotovení rozsudku je 30 dní s tím, že pak se bude muset dostavit na

policii pro výjezdní příkaz za účelem opuštění České republiky, případně za účelem podání žádosti o mezinárodní ochranu. Dne 5.2.2016 tak byl žalobce přesvědčen, že předmětný rozsudek Krajského soudu v Praze ještě nenabyl právní moci a že se tedy nachází na území České republiky stále legálně. Až následně se žalobce dověděl, že rozsudek Krajského soudu v Praze nabyl právní moci již 7.1.2016, tedy pouhý jeden den po konání soudního jednání, na němž byl vyhlášen. Tuto informaci však žalobce do doby svého zajištění dne 5.2.2016 neobdržel. Žalobce zdůraznil, že s výjimkou svých pobytových problémů se vždy choval na území České republiky řádně a v souladu se zákonem, nikdy se nedopustil jednání, kterým by ohrožoval zájmy České republiky, případně jejích občanů. Naopak se snažil být pro Českou republiku přínosem.

Dále žalobce poznamenal, že není pravdou, že na území České republiky nemá příbuzné ani osoby blízké, neboť na území České republiky se nachází jeho dlouholetá družka, paní M. Z., u níž má žalobce zajištěno ubytování a která jej jezdí pravidelně navštěvovat do zařízení pro zajištění cizinců.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný ve vyjádření popsal pobytovou historii žalobce na území České republiky. Zdůraznil, že ode dne 15.10.2015, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně a v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění. Zdůraznil rovněž, že žalobce je ženatý a má dvě děti a jeho rodina žije na Ukrajině. V informačních systémech bylo zjištěno, že žalobci již v minulosti bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění platné do dne 26.10.2013. Žalobce však z území České republiky nevycestoval, ačkoli si této povinnosti byl vědom.

Žalovaný uvedl, že považuje žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu za účelově podanou, neboť o mezinárodní ochranu požádal až v okamžiku svého zajištění policií za účelem správního vyhoštění po zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný trval na tom, že propuštění žalobce ze zajištění a vedení správního řízení o mezinárodní ochraně bez omezení jeho svobody by mohlo ohrozit veřejný pořádek v České republice, neboť u žalobce lze důvodně předpokládat pokračování nerespektování právního řádu České republiky, jelikož žalobce opakovaně právní předpisy České republiky porušoval, když neoprávněně pobýval na území České republiky a mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce si při tom byl vědom svého nelegálního pobytu a nepodnikl žádné kroky k jeho legalizaci. Žalovaný zdůraznil, že institut zajištění v zařízení pro zajištění cizinců představuje institut preventivní povahy a jeho aplikace vychází z pravděpodobnostních závěrů o nebezpečí pro veřejný pořádek. Prokázané závadové jednání žalobce je dle žalovaného silným argumentem pro jeho zajištění. Žalovaný zdůraznil, že je v zájmu České republiky, aby cizinci zdržující se na jejím území respektovali její právní řád a podrobili se režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a dalších předpisů.

K poukazu na existující rodinné poměry žalobce žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení žalovaný tvrdil, že na území České republiky nemá žádné příbuzné, pouze známou, v jejímž bytě přebývá. Z tohoto tvrzení nemohl správní orgán posoudit, jak blízký vztah měl žalobce s uvedenou známou. Na tomto místě žalovaný zdůraznil, že břemeno tvrzení a břemeno důkazní tíží v řízení o mezinárodní ochraně žalobce. Ze skutečností, které vyplynuly najevo v průběhu správního řízení nelze dle žalovaného dovozovat, že Česká republika je jedinou zemí, v níž by mohl žalobce naplňovat svůj soukromý a rodinný život.

Žalobní námitku týkající se toho, že žalobce má na území České republiky dlouholetou družku, správní orgán hodnotí jako uvedenou ve snaze vygradovat příběh žalobce s cílem zvrátit pro žalobce nepříznivý výsledek řízení.

K tvrzení žalobce, že ještě dne 5.2.2016 byl subjektivně přesvědčen, že rozsudek Krajského soudu v Praze, kterým byl přezkoumáváno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, ještě stále nebyl vyhotoven a doručen, žalovaný uvádí, že již obdržení samotného přezkoumávaného rozhodnutí o správním vyhoštění si musel žalobce být vědom skutečnosti, že se na území České republiky nachází nelegálně. Dále žalovaný zdůraznil, že není možné se bránit tím, že žalobce s právním zástupcem spekulovali a předjímalí dobu potřebnou k vyhotovení rozsudku. Jak je uvedeno i v žalobě rozsudek krajského soudu v Praze nabyt právní moci dne 7.1.2016, z čehož žalovaný dovozuje, že žalobce musel být s rozsudkem seznámen, neboť podle § 54 odst. 5 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), právní moci nabývá rozsudek, který byl doručen účastníkům.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a s ustanovením § 46a odst. 8 zákona o azylu bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhл ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlédnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, ke kterým musí přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Nejdříve se soud zabýval otázkou, zda žalovaný správně vyhodnotil naplnění podmínky pro zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že již v minulosti bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, a to rozhodnutím ze dne 19.3.2013, č.j. KRPS-91260/ČJ-2013-010022, které nabylo právní moci dne 26.3.2013 a vykonatelné bylo ode dne 26.4.2013 do 26.10.2013. Ačkoli měl žalobce platný výjezdní příkaz do 22.4.2013, území České republiky neopustil.

Následně bylo žalobci uloženo další správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 3.4.2015, č.j. KRPS-433940-26/ČJ-2014-010022, kterým byla stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie na 3 roky. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal a následně potvrzující odvolací rozhodnutí napadl správní žalobou u Krajského soudu v Praze. Mezi účastníky je nesporné, že Krajský soud v Praze rozhodl svým rozsudkem ze dne 6.1.2016, že se žaloba zamítá. Tento rozsudek nabyt dle sdělení samotného žalobce právní moci dne 7.1.2016. Vzhledem ke skutečnosti, že právní mocí rozsudku odpadl odkladný účinek, který měla podaná žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění, pobýval žalobce na území České republiky po 7.1.2016 bez právního titulu.

Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že na základě skutečností, že žalobce vědomě pobýval v minulosti na území České republiky bez platného cestovního dokladu a povolení k pobytu či víza a opakovaně nerespektoval ani rozhodnutí Policie České

republiky o správním vyhoštění, dospěl k závěru, že opakovaným porušováním platných právních předpisů a správních rozhodnutí žalobce jasně vyjádřil svůj úmysl v obdobném jednání pokračovat a vyhnout se povinnosti vycestovat, případně být nuceně vyhoštěn. V tomto postoji žalobce pak správní orgán shledával ze strany žalobce nebezpečí ohrožení veřejného pořádku. S tímto závěrem žalovaného se soud plně ztotožnil. Žalobce svým předchozím jednáním jednoznačně deklaroval svůj postoj, že nehodlá respektovat platné právní předpisy týkající se pobytu cizinců na území České republiky. V této skutečnosti stejně jako žalovaný i soud shledal, že hrozí ze strany žalobce nebezpečí ohrožení veřejného pořádku.

Tuto námitku tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

Dále žalobce namítal, že předpokládal, že rozsudek, kterým rozhodl Krajský soud v Praze dne 6.1.2016, bude vyhotoven až po uplynutí 30 dnů, a dne 5.2.2016 byl subjektivně přesvědčen, že předmětný rozsudek ještě nebyl vyhotoven v písemné podobě.

Sám žalovaný v podané žalobě konstatoval, že rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6.1.2016 nabyl právní moci dne 7.1.2016. Dle § 54 odst. 5 s.ř.s. rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci. Základní podmínkou, pro to, aby rozsudek nabyl právní moci, je tedy jeho doručení účastníkům řízení. Pokud nabyl předmětný rozsudek právní moci dne 7.1.2016, znamená to, že byl tento rozsudek nejpozději dne 7.1.2016 doručen žalobci či jeho zplnomocněnému právnímu zástupci. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce se dovolával subjektivní nevědomosti o doručení písemného vyhotovení rozsudku, byl rozsudek doručen zřejmě jeho právnímu zástupci. Doručení právnímu zástupci má stejné účinky jako doručení samotnému účastníkovi. Proto se žalobce nemohl účinně dovolávat nevědomosti o nabytí právní moci předmětného rozsudku, jen s odůvodněním, že o něm nevěděl. Vážnoucí komunikace mezi žalobcem a jeho právním zástupcem nemůže sloužit jako liberační důvod. Je tedy nutno konstatovat, že žalobce od právní moci předmětného rozsudku, tedy o 7.1.2016, pobýval na území České republiky neoprávněně.

Tuto námitku tedy vyhodnotil soud jako zcela nedůvodnou.

K poznámce žalobce, že na území České republiky žije jeho dlouholetá družka, u které bydlí, soud uvádí následující. Při rozhodování o zajištění žadatele o azyl v zařízení pro zajištění cizinců není existence osob blízkých na území České republiky skutečností, která se zvažuje při rozhodování o zajištění cizince (na rozdíl od posuzování možnosti použití zvláštních opatření při zajištění dle zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky). Proto soud tuto poznámku posoudil jako pro danou věc zcela irelevantní.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 3. března 2016

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová